

عنوان مقاله:

آثار و پیامدهای گردشگری روستایی ایران بر توسعه پایدار مناطق روستایی کشور

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی توسعه کشاورزی، منابع طبیعی، محیط زیست و گردشگری ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مهسا صفی صمغ آبادی - کارشناسی ارشد برنامه ریزی توسعه منطقه ای دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

توجه به موضوع گردشگری روستایی، از دهه 1950 میلادی به بعد رواج یافت؛ امروزه گردشگری روستایی به عنوان راهبردی برای توسعه پایدار مناطق روستایی شناخته می شود. گردشگری روستایی کلیه فعالیت های توریستی مرتبط با جاذبه های گردشگری طبیعی، فرهنگی، ورزشی، آموزشی، بهداشتی و درمانی، هنری و میراث فرهنگی را شامل می شود. بنابراین گردشگری روستایی با توجه به پتانسیل های ایران می تواند منجر به توسعه پایدار مناطق روستایی کشور شود. با این وجود فعالیت ها و گونه های مختلف گردشگری در مناطق مختلف روستایی در بر دارنده آثار مثبت و منفی اقتصادی، زیست محیطی و اجتماعی-فرهنگی است. هدف این تحقیق بررسی آثار و پیامدهای ایجاد شده توسط گردشگری روستایی در ایران و ارائه راهکارهایی برای رسیدن به توسعه ی پایدار روستایی به طور عام و توسعه پایدار گردشگری روستایی به طور خاص میباشد. روش انجام پژوهش پیش رو از نوع توصیفی-تحلیلی مبتنی بر مطالعه اسنادی نظریه ها و منابع موجود در حوزه موضوع گردشگری روستایی ایران است. یافته های پژوهش حاکی از آن است علی رغم گسترش گردشگری در روستاهای ایران، این نوع گردشگری در راستای گردشگری پایدار نیست، بلکه گردشگری خودجوش و بدون برنامه ریزی مدون است؛ که گرچه آثار و پیامدهای مثبتی بر روستاها بر جای گذاشته است، آثار و پیامدهای زیان بار زیادی نیز بر مناطق روستایی دارد که نیازمند تلاش مسئولان و برنامه ریزان و نیز تمامی ذی نفعان گردشگری در ایجاد روستاهای گردشگری با کیفیت پویاتر و پایدارتر است.

کلمات کلیدی:

گردشگری روستایی، توسعه پایدار روستایی، مناطق روستایی، برنامه ریزی توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/972759>

